

NADINE
BARROSO

VERRADERLIJK
SPEL

Finn verdwijnt tijdens
een kampeeruitje in de
Ardennen

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

1

‘Mag mijn Batmanpak mee?’ vroeg Finn met zijn allerliefste stemmetje terwijl hij het verkleedpak omhooghield. Ella glimlachte en knikte terwijl ze de door hem verspreide kleding weer netjes opvouwde om terug in de kast te doen. Het vroege ochtendlicht viel door zijn slaapkamerraam naar binnen. Ze hadden nog ruim een uur voor vertrek.

‘Maar stel dat het dan kapotgaat?’ was de volgende bezorgde vraag van haar zoon. Hij was zichtbaar opgewonden door hun kampeertrip naar de Ardennen. Zelf zijn tas inpakken leek alleen maar voor meer dilemma’s te zorgen.

‘Weet je wat? Stop je pak gewoon onderin en als je hem dan toch een keer aan wil trekken, dan kan dat,’ hielp Ella hem. Ze keek toe hoe hij zijn best deed zijn pak op te vouwen. Nu hij ruim een jaar naar de basisschool ging, was hij ineens zo groot geworden, vond ze. Hij was gegroeid, en niet alleen fysiek. Het leek erop dat nu zij lekkerder in haar vel zat, hij automatisch volgde.

Ze waren gelukkig geworden samen in hun knusse flat in het centrum van de stad. Ella gaf les op een leuke middelbare school en Finn had het naar zijn zin op zijn eigen schooltje. Hij was nu altijd vrolijk, met zijn stralende blauwe ogen en zijn donkere haar dat altijd net iets te lang was. Nou ja, bijna altijd vrolijk. Om de twee weken hadden ze altijd een moeilijk moment. Vlak voordat hij voor het weekend naar zijn vader ging. Hoe leuk ze het ook voor hem wilde maken, en hoe opgewekt ze ook deed, Finn werd altijd stilletjes in de aanloop naar het afscheid. Ge-

lukkig hoefden ze de komende weken helemaal geen afscheid van elkaar te nemen. Haar ex-man was op vakantie naar het buitenland en miste daardoor twee papaweekenden. Hij had ook niet gevraagd om te ruilen met het weekend direct na zijn terugkomst, dus kon zij vier weken onafgebroken genieten van de zomervakantie met Finn.

Haar eigen vakantie was dit weekend ook officieel begonnen. Achter haar lag een mooi schooljaar. Het was nog even aanpoten geweest met een aantal leerlingen uit haar mentorklas met herexamens, maar uiteindelijk waren al haar examenleerlingen geslaagd en dat voelde fantastisch. Het moment dat ze op vrijdagmiddag de school uit was gelopen, had ze alles echt even kunnen loslaten. De spreekwoordelijke vogeltjes waren uitgevlogen en over ruim zes weken was er weer een nieuwe start met nieuwe brugpiepers en verse examenkandidaten.

Het jaar zou na de start weer snel aanvoelen als een paar goed ingelopen schoenen. Bekend en comfortabel, maar ook totaal niet spannend. Met veelal dezelfde leerlingen, dezelfde collega's en altijd weer hetzelfde lesprogramma. Altijd dezelfde vergaderingen en oudergesprekken, dezelfde miscommunicaties.

Stiekem verlangde ze aan het einde van ieder jaar naar een echte nieuwe start. Op een heel andere plek. Dichter bij haar ouders. Maar dat kon ze Finn niet aandoen; de band met zijn vader was al zo fragiel. Dat zou ze er niet beter op maken door de Atlantische Oceaan over te steken. Hoewel ze zelf vond dat ze de laatste tijd hun balans wel hadden gevonden, na jaren van gedoe, kon haar ex toch nog rare sprongen maken, wat indirect ook zijn relatie met hun kind beïnvloedde.

Zo was Dennis het op het laatste moment ineens niet eens geweest met hun op stapel staande kampeertrip. Ze vermoedde dat het hem irriteerde dat het een uitje was speciaal voor alleenstaande ouders met hun kinderen en dat hij misschien zelfs wel bang was dat ze daar een leuke gescheiden vent zou tegenkomen. Ella trok zich er weinig van aan, ze keek er vooral ont-

zettend naar uit om haar online vriendin Joyce eindelijk in het echt te ontmoeten. De georganiseerde kampeervakantie met de kinderen had Joyce, die ze had leren kennen in een Facebook-groep voor single moeders, een leuke gelegenheid geleken om hun vriendschap naar een nieuw niveau te tillen.

Met Dennis had ze het onderwerp bewust laten rusten. Aangezien hij nu zelf ook vakantie aan het vieren was in Thailand kon hij er ook weinig tegen inbrengen, had ze bedacht. Het voelde een beetje dubbel dat hij daar wel in de zon lag met zijn nieuwste verovering van begin twintig, terwijl hij haar niet eens een leuke ontmoeting gunde met gelijkgestemden. Soms leek het alsof hij haar niet kon loslaten. En dat terwijl hij er zelf zo'n potje van had gemaakt.

Ella was blij dat haar oude barrel nog steeds met redelijke snelheid over de snelweg snorde, maar sinds de geboorte van Finn was ze zich er wel van bewust dat het misschien niet de meest veilige auto was. Er was een kreukelzone van niets en door het sputterende geluid dat de motor af en toe maakte, leek het alsof hij er ieder moment de brui aan kon geven. Een voordeel was dat er nog een ouderwetse cd-speler in zat die een nog oudere cd afspeelde, eentje uit haar tienerjaren. Alanis Morrisette zong 'Ironic' uit volle borst en aangezien ze dit nummer vaak draaide, zongen zij en Finn uit even volle borst met het refrein mee. Na het lied viel Finn weer stil. Ella keek opzij naar haar zoon, die ineens weer extra klein leek in zijn grote autostoel. Hij was de hele rit al stiller geweest dan normaal.

'Zie je die wolken?' vroeg ze met een veelbetekenende blik.

Finn keek bedenkelijk met haar mee naar boven door de voorruit.

'Het wolkenvolk reist met ons mee, Finnie.'

De zon brak door op zijn gezichtje.

Het werkte iedere keer. Vandaag hadden ze mazzel. Tegen de helderblauwe zomerlucht prijkten de meest prachtige wolken-

formaties als zachte witte bergketens die zomaar een onbekende wereld verborgen zouden kunnen houden.

‘Ze zijn heel wollig vandaag! Misschien hebben ze een feestje!’ antwoordde Finn dromerig. De lijn tussen werkelijkheid en fantasie was nog flinterdun en Ella vond het heerlijk om mee te genieten van alle onbegrensde mogelijkheden van zijn kinderebrein.

‘Misschien zijn ze blij dat ze op vakantie gaan,’ zei Ella met een knipoog. Zij was dat in ieder geval wel.

2

Jasmine Ziani schoot rechtop in bed en hapte naar adem. Het duurde even voordat ze zich realiseerde dat ze de droom weer had gehad. Het afschuwelijke beeld van het levenloze kind te midden van de stenenfiguur terroriseerde haar nacht na nacht.

Haar donkere haren plakten aan haar bezwete gezicht. Instinctief duwde ze het dekbed van zich af om de warmte te laten ontsnappen. Haar donkere gordijnen hielden het daglicht grotendeels tegen, maar aan de temperatuur kon ze voelen dat de zon al een paar uur op was.

Het beeld dat haar al zeven weken niet losliet had ze niet eens in het echt gezien. Het kwam allemaal door die verdomde foto's van de Technische Recherche. Ze haalde een paar keer diep adem en de afschuw die onherroepelijk gepaard ging met het zien van het vermoorde kind zakte weer weg. Wat overbleef waren de vragen. De vragen die al weken door haar hoofd spookten, tevergeefs op zoek naar een antwoord. Waarom was het slachtoffer zo gepositioneerd? Wat betekende dit? Die keien... Die figuur? Wie zat er achter deze walgelijke daad die iedereen van de recherche, maar ook burgers, al weken in zijn greep hield?

Het waren juist de onuitgesproken vragen die haar regelmatig de adem ontnamen. Begreep het kereltje dat hij ging sterven? Had hij om zijn moeder geroepen? Jasmine slikte.

In een poging de vragen van zich af te schudden, stapte ze resoluut uit bed. Ze moest zich focussen. Focussen op de feiten. Rechercheur Stevens had haar al meerdere malen gewaarschuwd dat als ze te emotioneel zou worden, hij haar uit het team zou

laten zetten. Hij kon dat. Ze was immers maar een stagiaire die ‘per ongeluk’ bij de zaak betrokken was geraakt. Althans, dat vond Stevens. In werkelijkheid had ze zo’n cruciale rol gespeeld bij het lokaliseren van de plaats delict dat hoofdresearcher De Bruijn simpelweg niet om haar heen kon. Allemaal door een stomme hashtag.

In haar open keukentje met de veel te grote eettafel deed ze het licht aan. Het was lang geleden dat ze aan die tafel had gegeten, al deed de stapel lege pizzadozen en het opgestapelde ongewassen serviesgoed iets anders vermoeden. Ze draaide impulsief drie pizzadozen op hun rug, zodat ze – op wat vetvlekken na – alleen wit karton zag, en legde ze tegen elkaar aan. In de lengte had ze nu een mooi groot schrijfvlak. Uit een uitpuilend laatje van het keukenblok pakte ze een zwarte stift. Geconcentreerd tekende ze een lange nagenoeg rechte lijn van de linker naar de middelste naar de rechter doos.

In gedachten schreef ze helemaal links op de tijdslijn een zwarte stip met de datum van verdwijning van het jongetje dat Dex heette. Wat had ze de zaak graag willen kraken. Dagenlang had ze ’s nachts wakker gelegen en de gebeurtenissen tot aan zijn verdwijning herhaald in haar hoofd. Hoe het jochie, dat nog even na het eten met vriendjes op straat mocht spelen nog was gezien door buurtgenoten. Hoe ze verstoppertje hadden gespeeld en zo verder van huis waren geraakt. Hoe hij ineens niet meer gevonden werd door zijn speelkameraadjes, iets waar zijn moeder na de afwas achter kwam toen ze hem binnen wilde halen. Het waren jonge kinderen, vijf en zes jaar oud, in een wijk die als zeer kindvriendelijk te boek stond. Het was eind mei en dus lang licht. De buurtbewoners hadden gezocht, maar uiteindelijk vond ook de ingeschakelde politie geen sporen. Er werd groot alarm geslagen, maar dat leidde tot ieders verbazing nergens toe. Jasmine had de feiten keer op keer bekeken, wekenlang, en bleef ze ondersteboven en binnenstebuiten keren om iets te ontdekken. Ze ontdekte dat dit haar ding was, dat ze eindelijk haar richting had gevonden.

Op ongeveer het midden van de lijn zette ze een dikke stip en schreef ze een datum en de tekst: *Hashtag #dexvermist*. Zij was het die deze zoekterm direct na de verdwijning ongevraagd in het leven had geroepen op Twitter en zij was het die de onvoorstelbaar grote tweetstorm die daarop volgde regelmatig checkte zodat ze niets zou missen. ‘Obsessief checkte’, vond Stevens. Maar het zorgde er wel voor dat ze die vreemde tweet opmerkte. Kort na haar eerste aantekening op de lijn maakte ze een tweede punt, in werkelijkheid twee dagen later, en schreef erbij: *Tip tweet*.

De tip luidde als volgt: *@politielimburg Jullie bekijken de zaak ondersteboven. Probeer het eens Bovenste onder. #dexvermist*

Jasmine dacht te begrijpen wat deze cryptische boodschap betekende. Maar het lukte haar niet om hoofdredacteur De Bruijn ervan te overtuigen om het team meteen het Bovenste Bos – vlak bij de woonplaats van het vermiste kind – te laten uitkammen. De Bruijn kende Jasmine alleen van gezicht en ze had technisch gezien niets met de zaak te maken. De tweet was niet meer te vinden – verwijderd door de gebruiker zelf – en ze vervloekte zichzelf dat ze geen screenshot had gemaakt.

‘We zoeken met man en macht, en zijn begonnen met natuurgebieden die dicht bij de plek gesitueerd zijn waar hij is verdwenen,’ had De Bruijn gezegd. Hij kon niet aan het team verkopen dat er eerst in het Bovenste Bos gezocht moest worden, zonder enig bewijs, alleen maar omdat een stagiaire van een andere afdeling een mogelijk dubieuze tweet had gelezen, die nu ook nog eens verdwenen was.

Jasmine had zich er niet bij kunnen neerleggen. Op haar geïmproviseerde pizzadozentijdslijn schreef ze de datum van een dag later en de woorden *zoekactie burgers*.

Met één suggestieve tweet vanaf een nepaccount had ze een klein burgerinitiatief op poten gezet. Het was veel te riskant, veel te brutaal en ook helemaal niet handig geweest van haar, dat wist ze best. Hoe kon ze het geestelijke welzijn van burgers zo op het

spel zetten? Maar wat had ze dan moeten doen? Dit jochie moest gevonden worden. De Bruijn kwam op tijd achter haar onbezonnen actie en besloot de burgerzoekactie af te blazen. Na een stevig gesprek wist Jasmine hem toch te overtuigen een specialistisch team in het Bovenste Bos te laten zoeken naar Dex. En hij werd gevonden. De vermissingzaak werd een moordzaak.